

ВИРУС

ПО ВИЕНСКИ

ЕМИЛ ЦЕНОВ

Посвещава се на всички нас, които преживяхме вируса, без да загубим разсъдъка си (или поне така си мислим).

ВИРУС ПО ВИЕНСКИ

ТРИ НОВЕЛИ

ИЗОЛАЦИЯ

*Сексуалният живот на зрелите жени е „тъмен континент“ за психологията.
Зигмунд Фройд, 1926*

Весна лежеше с отворени очи и гледаше в тавана на стаята си. Върху мастиления мрак в алено танцуваха символите 7:30 12.05.2020, още по-натрапчиви заради почти пълната тъмнина наоколо. Щефан беше купил идиотския будилник с прожекционна функция миналата пролет. В началото тя го ненавиждаше, но после свикна с този начин на събуждане и продължи да го използва, дори когато Щефан се изнесе от спалнята. Натисна копчето за изключване и стана от широкото легло, в което от месеци спеше сама. Протегна се и дръпна плътните завеси от прозорците, които заемаха цялата стена. Беше само по бикини и прозрачно копринено горнище на пижама, но знаеше, че няма кой да я види – къщата беше обградена с висок зелен плет. Не че имаше нещо против: обичаше да я гледат и се гордееше с начина, по който изглежда на трийсет и седем години. Знаеше добре, че повечето жени биха дали мило и драго, за да имат тяло като нейното. Всъщност някои биха и убили човек, за да го постигнат.

Леко трепна, защото външната врата се отвори и после тихо прихлопна. Щефан отиваше на визитата при лекаря си в осем и се стараеше да не събуди децата. Знаеше, че преди девет часа не би могъл да ги помръдне дори и градският духов оркестър, и все пак си оставаше грижовен баща. Освен това обичаше нещата около него да бъдат подредени и да работят добре. Градината беше винаги окосена, стаите в двуетажната къща – чисти и спретнати. В мазето пък, точно до фитнес стаята, на голяма маса беше разположен прецизен модел на миниатюрна железопътна гара, с всичките му там локомотиви, вагони и стрелки. Имаше дори и фигурка на началник гарата, която с

мустаците си ужасно напомняше на Весна на чичо ѝ Горан. Шефан беше инженер и това си личеше отвсякъде.

Весна знаеше, че няма много време, преди той да се върне, но просто се налагаше да изпие едно кафе, преди да се заеме с каквото беше намислила. Слезе в кухнята и си направи чаша силно еспreso. Младите ѝ колежки в банката се бяха отказали масово от кафето, не искали да имат зависимости. Дрън-дрън, остава да минаваме през този шибан живот и без кофеин! Много ѝ се искаше и да запали една цигара, докато отпиваше от дългата елегантна чаша, но нямаше време да излиза в градината. Допи кафявата течност, забърса останалите на устната ѝ мустачки от пяната и погледна часовника на стената – беше 7:49. Отиде на пръсти до килера за дрехи и отвори почти невидим тенекиен капак, замаскиран в тъмнобежовия цвят на стените. Зад него се криеше сейфът на къщата. Весна никога не беше държала нещо в него, защото обичаше бижутата ѝ да са винаги подръка, а други ценни неща нямаше, пък и нямаше особена вероятност в къщата да проникнат крадци – не и в този заспал буржоазен квартал. Знаеше, разбира се, комбинацията на сейфа – 0909, денят на сватбата им. Толкова сантиментално. Набра цифрите, но сейфът изписука недоволно. Повтори опита – пак същият резултат. Хм, да му се невиди, този Шефан да хване да смени комбинацията! Каква ли параноя го тресе в момента... не че е изненадващо, де. Хmmm, каква ли поредност от цифри може да е сложил? Весна знаеше, че след като хлопна петдесетака, Шефан започна да забравя все повече и че едва ли би избрал нещо много сложно. Тя без успех пробва рождената му дата, после датите на децата. Сейфът упорито отказваше да се отвори. Весна го погледна със свити очи и промърмори псувня, която би накарала сръбски черноработник да се изчерви. За щастие имаше добра памет за

дати и знаеше рождените дни на сестра му и на родителите му. Пробва и тях, но сейфът пак се изживяваше като пещерата на Али Баба и отказваше да се отвори без правилната комбинация. Тя можеше да е всякаква, а Весна нямаше цял ден на разположение. Замисли се за любимите неща на Щефан и накрая се сети за аудито, което той поддържаше с религиозно старание. Вкара първите четири цифри от номера му, 1315, и сейфът се отвори с меко стържение. Мъжете са толкова предвидими.

Весна взе телефона си и снима вътрешността на сейфа, за да може после да го подреди точно по същия начин. След това започна да измъква съдържанието му и да го подрежда на съседната лавица. Най-отгоре беше това, което я интересуваше – елегантен малък черен бележник на марката Moleskine. Погледна екрана на телефона, беше 8:10. Щом Щефан не се беше върнал досега, визитата му при доктора трябва да вървеше по план и щеше да мине поне половин час, докато приключи. Затова реши да погледне набързо и останалите неща в сейфа. Надникна в плик от банката, оставен до бележника. В него имаше около хиляда евро на банкноти по сто и по петдесет. Весна остави плика настрана, без да докосне парите. Имаше и две луксозни кутии с часовници. Единият беше модерен „Тюдор“, а другият „Патек Филип“ от средата на шестдесетте години, гордостта на Щефан. На Весна това негово хоби ѝ беше безразлично, но не можеше да отрече несъмнената изящност на швейцарския шедьовър. Съпругът ѝ го беше получил като наследство от баща си и често го носеше. Смяташе да го предаде на сина им Георг, за да се продължи традицията. На дъното на сейфа Весна видя дебела един пръст папка и я отвори с любопитство. Вътре имаше нотариални актове и банкови извлечения. За всеки случай тя снима и тях. На последната страница с кламер беше

закрепен бял плик. От него изпаднаха четири снимки, от които гледаше самата Весна, съвсем гола и изпънала се в различни предизвикателни пози. Тя ги разгледа внимателно и се усмихна. На тях гърдите и дупето ѝ бяха доста по-закръглени, защото снимките бяха правени преди девет години, около шест месеца след раждането на Мия, и тялото ѝ тогава още не се бе върнало към обичайната си форма. Беше забравила за тази еротична фотосесия, която Щефан ѝ направи. Обичаше да се снима гола и това едва не ѝ докара големи проблеми през студентските години, когато бивше гадже се опита да я изнудва с нейни палави снимки.

Постави внимателно папката, парите и часовниците обратно по местата им, точно както ги беше намерила, и насочи вниманието си към черния бележник. Щефан често пишеше в него от началото на годината, седнал на бюрото в кабинета си или на масата в кухнята. Весна подозираше, че си води някакви записки, и неистово ѝ се искаше да разбере какви точно са те. Съвсем не беше любопитна по природа и животът на другите ѝ беше като цяло безразличен, но беше сигурна, че точно това писание я засяга конкретно, като се има предвид, че Щефан беше завел бракоразводно дело и всяка информация можеше много да ѝ помогне. Той внимаваше да не оставя бележника без надзор, но Весна забеляза, че винаги го прибира в сейфа. Сега черният трезор на тайните мисли Щефанови лежеше беззащитен в ръцете ѝ. Отвори го и видя, че почти всички страници бяха изписани с дребния му подреден и много четлив почерк, като редовете бяха идеално подравнени на еднакво разстояние от ръба. Прехвърли листовите и разбра, че няма начин да прочете всичко това за по-малко от час. Затова взе телефона и започна методично да снима страниците една по една, стараяйки се да балансира между задачата да фокусира и натиска бутона на екрана с

едната ръка и да държи бележника отворен с другата. Цялата операция ѝ отне десетина минути. На два-три пъти се спря, за да се послуша за подозрителни звуци на отваряща се врата или топуркащи детски крака, но къщата беше тиха като църква в делничен ден. Накрая затвори бележника, остави го върху кутиите и сравни композицията със снимката от телефона. Изглеждаше сякаш нищо никога не е било пипано. Часът беше 8:35, отбеляза доволно тя, докато затваряше сейфа. Беше се справила като по учебник за шпиони. Инженерът у Щефан би ѝ се възхитил.

Тръгна да се прибира към спалнята си и пътьом спря пред стаята на Георг. Отвътре не се чуваше нищо, което беше нормално – вчера си беше легнал след полунощ. Весна влезе в спалнята и започна да си оправя леглото. Ръката ѝ напипа оставения под възглавницата предишната нощ вибратор. Ужасно ѝ се прииска пак да се самозадоволи, сексът неимоверно ѝ липсваше, но сега нямаше време. Мия имаше учебен час онлайн след четиресет и пет минути, трябваше да се погрижи и за тоалета на Георг, а и чу Щефан да паркира аудито в гаража. Ежедневните грижи я засмукаха и можа да остане сама чак след четири часа следобед. Остави децата да гледат анимация по телевизията, направи си кафе и слезе в градината. За целта трябваше да мине през приземния етаж, на който бяха разположени малката сауна с дървени стени и стаята за фитнес. Щефан, точен като швейцарските си часовници, прекарваше там по един час всеки ден между четири и пет. В момента бягаше на пътеката, но не издаде по никакъв начин, че е видял Весна. Просто продължи да бяга в същия ритъм, по кожата му вече бяха започнали да се появяват първите капчици пот. Беше в добра форма предвид възрастта му и диабета, помисли си Весна. Излезе на двора и седна на стола до масичката, като

остави чашата с кафе и телефона на нея. Погледна нагоре към къщата; тази гледка винаги ѝ бе доставяла удоволствие. Бяха я купили почти веднага след брака им преди единайсет години – или по-скоро Щефан я купи и оттогава изплащаше заема към банката. Уцелиха добър момент за придобиване на имоти, тъй като в месеците, след като подписаха договора, цените се изстреляха двойно нагоре и едва ли щяха да могат да си позволят такава къща в престижен квартал на Клостернойбург. Беше строена преди трийсетина години, но в отлично състояние – прагматична постройка в стила на деветдесетте без капчица собствен дух, но много комфортна. Въпреки това Щефан непрекъснато измисляше подобрения по нея. Доставяше му истинско удоволствие да го прави, а и му се удаваше. Градината, в която седеше Весна в момента, беше неголяма, но уютна, с перфектно подстригана трева и добре оформени декоративни храсти. Известно време само отпиваше от кафето и се удивяваше на феноменалната тишина. В продължение на половин час не беше минала нито една кола, което беше странно дори за тази тиха уличка. Въпреки слънчевото време не се чуваше детска игра от съседните дворове, нямаше минувачи покрай оградата, дори и птиците не пееха. Усещането беше сякаш е във вакуума на Космоса, само дето можеше да диша. Беше красиво, но плашещо. Весна неволно потръпна и посегна към телефона си. Време беше да види какво е намислил Щефан. Отвори снимката на първата страница и започна да чете.

1 януари 2020, сряда

Не съм добре. Ето, написах го. Направо съм си зле, физически и особено психически. Тоест не знам кой проблем е по-сериозен, нещата са свързани. Имам често сърцебиене, кръвното ми се вдигна, ръцете ми треперят, стомахът ми е свит на топка и не мога да ям нормално.

Като сложим към всичко това обикновените проблеми с диабета, истинско чудо е, че оцелях последните два месеца. В главата ми се въртят едни и същи образи на тази, която съсипа живота ми, и съмнения как точно да продължа. Трябва обаче да направя нещо, не мога повече така. Не ми се умира на петдесет и една, а пък и децата са още малки... Баща ми ме е учил за всичко да се доверявам на професионалисти. Всяка болка си има лек, или поне така се надявам. затова си направих пълни медицински изследвания и записах час при психолог. Слава богу, сърцето ми е наред, останалите органи също, ако не се броят очакваните усложнения от диабета. Не бях ходил досега при психолог, но, както се казва, за всяко нещо си има първи път. Доктор Лайтнер се оказа симпатичен човек и явно си разбира от работата. Изслуша ме внимателно и не ме прекъсваше, а в тази работа е важно да можеш да слушаш. Видяхме се с него три пъти и ме посъветва много неща, които да правя, за да си запазя разума. Преди всичко препоръча да си водя дневник, в който да споделям мислите си открито и свободно, все едно говоря с него. Така съм щял да освободя съзнанието си. Освен това се притеснявам, че почвам да забравям. Някои неща просто минават през ума ми и десет минути по-късно ги няма, сякаш са били единствено в болното ми въображение. Дневникът ще ми помогне да си ги припомням, когато се налага. Доктор Лайтнер каза, че е много важно да се опитвам да си припомням и разговорите с всички подробности, които сме имали, и всички нюанси в тях. Според него това ще помогне да опозная себе си и другите по-добре. Така че почвам от днес. Нова година – нов късмет. Или поне много ми се иска да е така. 2019 година беше просто ужасна. Мразя я, добре че си отиде.

Женени сме с Весна от единайсет години. Всичко във връзката ни се разви много бързо: аз току-що бях приключил първия си брак с

Мелани, а Весна беше дошла от Сърбия при сестра си в Австрия, за да търси работа. Видях я за първи път на един купон при моя приятел Волфганг, който пък я познавал покрай сестра ѝ Ана. Той знаеше, че си търся приятелка, и я беше поканил. Още като я видях, сякаш ме удари гръм и цяла вечер не погледнах друга освен нея, въпреки че на купона имаше доста свободни мадами. Веднага си личеше, че е различна от стандартния тип местни жени, които обикновено имат високи претенции, но дават малко в замяна. В движенията на Весна имаше нещо котешко, а смехът ѝ беше абсолютно искрен и завладяващ. Гледах я как палаво прехвърля дългите си крака и флиртува с мъжете съвсем незабележимо освен за този, към когото флиртът бе насочен. Когато ми поиска огънче, грабнах от масата забравена от някого запалка и се втурнах да запаля дългата ѝ бяла цигара, въпреки че ненавиждам този порок. Седнах до нея и се залепих за това място като мида в скала. Весна, изглежда, нямаше нищо против. Говореше немски очарователно, като че ли милваше ръбестите му думи. След купона я изпратих до тях и понечих да я целуна, но тя само се засмя, сложи пръст на устните ми и каза „Не бързай!“. Легнахме си чак на четвъртата среща. Нещата някак се получиха много спонтанно от самото начало, въпреки че имаме четиринайсет години разлика. Пасвахме си идеално и в леглото, и извън него. Първите три месеца заедно бяха навярно най-хубавото време в живота ми, признавам го откровено. После се случи нещо чудесно – Весна забременя. С Мелани така и не се получи цели шест години и това до голяма степен доведе до края на брака ни. Тогава докторите казаха, че проблемът бил в мен, но бременността на Весна показва, че са се лъгали. Сега почвам да си мисля дали Мия и Георг са наистина мои деца, но това са лоши, подли мисли. Та те толкова приличат на мен и аз ги обожавам. Няма да правя

тестове за бащинство... ако се окаже, че аз не съм бащата, това би ме разбило окончателно.

Когато Весна разбра, че чака дете, се появи проблем – тя имаше временен договор за работа по заместване като помощник-счетоводител в малка фирма и я уведомиха, че няма да го подновят. Тогава ѝ предложих просто да се оженим и тя с радост прие. Казваше ми, че ме обича, но сега си мисля, че може би просто ме е използвала като билет, за да остане на Запад. Каквото и да е било, нещата тогава се развиваха прекрасно. Първо се роди Мия, след това ме повишиха и направиха шеф на отдела за изследвания и развитие на фирмата ни. Само смъртта на баща ми помрачи донякъде щастието, но той беше много болен и донякъде може да се каже, че се спаси от мъките. Освен това ми остави прилична сума пари, с помощта на които успяхме да купим на много изгодна цена къщата. После се появи и Георг. Винаги съм мечтал за момче и Весна ми го дари. Обожавах я, тя беше жената, за която винаги бях мечтал. Беше отлична домакиня, приемаше хобитата ми и самия мен, а аз, честно казано, невинаги съм лесен за общуване, някои хора казват дори, че съм странен. Бяха хубави години...

Весна прехвърли снимките на следващите страници. Всички бяха номерирани и след края на записа за всяка дата имаше прегледна разграничителна черта, явно направена с линейка. Веднъж инженер – завинаги инженер, подсмихна се тя. После се замисли за децата. Бяха от Щефан, разбира се. По това време не се виждаше с никой друг, а и Мия толкова приличаше на баща си. Припомни си и времената на връзката им преди брака. Щефан беше толкова грижовен към нея, може би защото се страхуваше да не я загуби. Получаваше много добри пари и нямаше за какво друго да ги харчи освен за нея. Водеше я

на екскурзии до Бали, Тайланд, Мексико... А и сексът им се получаваше много добре, той имаше природна дарба в леглото, което беше много важно за нея. Това, че се отнасяше добре към нея, идваше като допълнителен бонус към основната ѝ цел – да се измъкне от блатото в Сърбия. Там нямаше работа, нито перспективи. Имаше само лични проблеми с бивши гаджета и баща алкохолик. Майка ѝ пък разви тежка хипохондрия и използваше Весна единствено като отдушник и придружител до поредната болница. Затова тя оценяваше късмета си с Щефан и поне в началото се стараеше да го направи щастлив.

2 януари 2020, сряда

Не можех да пиша повече вчера, стана ми лошо. Получих хипогликемия и се наложи да пия от подсладената вода. За половин час се оправих, но после главата ужасно ме болеше и си легнах. Диабетът е част от съществуването ми вече четиресет години. Научихме се да живеем заедно, колкото и да е трудно. Меря си кръвната захар и си инжектирам инсулин три пъти на ден. Сега поне има модерни начини за инжектиране, писалката за инсулин работи чудесно. По-рано беше истинска мъка, но човек свиква с всичко. Мислех да си сложа инсулинова помпа, но докторите казаха, че в моя случай няма да има смисъл. На два пъти през живота си изпадах и в хипогликемична криза – веднъж като ученик, а втория път през 2017 година. За щастие и двата пъти се оправих, без да има нужда да ме карат в болница. Затова винаги имам подръка подсладена в точни пропорции вода. Диабетът е ужасен, но отдавна съм минал периода да съм гневен на съдбата заради него. Каквото – такова, хората живеят с далеч по-тежки болести. Поне мога да ходя, да виждам, да чувам и да говоря.